

Congo

Jacqueline maakt een klein wonder waar

“Alle kinderen moéten naar school in Uvira”

De droom van... Jacqueline

Jacqueline Kabonderwa kwam in 1994 met haar 4 kinderen in België terecht en woont in Deurne (Antwerpen). Pas zes jaar geleden ging ze terug naar haar geboortestreek die intussen geteisterd was door verschillende oorlogen. Ze stelde er vast dat de bevolking in armoede leefde en niet de middelen had om kinderen te kleden en naar school te sturen. Daar ter plekke werd haar droom geboren: ondersteuning en degelijk onderwijs voor alle kinderen van de wijk - en later van een veel groter gebied - zodat jonge mensen later zelf een bijdrage kunnen leveren aan de ontwikkeling van hun wijk, hun stad en het land.

Jacqueline Kabonderwa (50) is een geval apart. Schaterlachend en uitbundig valt ze af en toe bij WMH binnen, altijd voorzien van foto's, plannen en rekeningen. In haar een-tje verandert zij drastisch en in zeer positieve zin het onderwijs in Uvira, het stadje in Zuid-Kivu waar zij opgroeide. Zij wordt gesteund door WMH en slaagt erin om ouders van straatkinderen financieel te betrekken bij haar gloednieuw schoolproject 'Ecole Primaire'.

En nu een middelbare school!

Na twee jaar lobbyen en onderhandelen met banken voor minikredieten, lopen er 400 kleuters en kinderen school in nieuwe gebouwen in Uvira. Met haar vakantiegeld, geleend geld èn met middelen van Wereld Missie Hulp - goed geïnvesteerd in de plaat-

selijke economie - verricht Jacqueline haar kleine wonder. Onlangs werd ze, onverwachts en op ontroerende wijze, gevierd in haar stadje. Het geeft haar kracht en moed voor haar nieuwste project: de bouw van een middelbare school.

Ravage door de oorlog

Jacqueline kwam naar België, op zoek naar werk en een toekomst. "Ik had tien jaar als verpleegster gewerkt in een hospitaal in Bujumbura (Burundi) maar werd daar uiteindelijk buiten gekeken, een gevolg van de spanningen tussen onze landen. Toen ik in 2009 vanuit België terug naar mijn geboortestad reisde, raakte ik in shock. Ik wist wel dat het door de oorlogen slecht gesteld was daar, maar zo erg... Uvira was volledig kapotgeschoten. De grote suikerfabriek was verwoest, er werd geen katoen meer geplukt, de mensen waren de-

Welkom in Uvira

De havenstad Uvira ligt in Zuid-Kivu, aan de noordkant van het Tanganyikameer. Bujumbura (de hoofdstad van Burundi) is via het water nauwelijks 15 km ver en de stad grenst ook aan Tanzania, Rwanda en Zambia. Door die unieke ligging is Uvira het toneel geweest van verscheidene oorlogen, waarvan het vaak het trieste middelpunt was. Daardoor zijn de economie en het sociaal weefsel volledig vernietigd geraakt. Veel jonge mensen in de stad zijn opgegroeid met geweld of zelfs ooit kind-soldaten geweest. Mede door de tragiek van de oorlogen is net deze stad gekozen als hoofdkwartier voor nieuwe initiatieven in Congo, onder meer een steunfonds voor vrouwen die een eigen zaak willen starten.

Jacqueline Kabonderwa

“Toen ik na al die tijd uit België op bezoek kwam, moest ik huilen. Letterlijk alles was kapotgeschoten. Uvira was verwoest, iedereen had de moed laten zakken.”

pressief, kinderen liepen doelloos rond, de schooltjes waren leeggeplunderd en vernield. Ik heb zo hard gehuild.”

Papa als schatbewaarder

“In Oost-Congo is het extreem moeilijk om wat dan ook gedaan te krijgen. Toch ben ik erin geslaagd om, met geleende dollars, een lapje grond te kopen in de hoop er een school op te starten. De allereerste steun kreeg ik van Pax Christi en van Wereld Missie Hulp. In de crèche en in de ‘école primaire’ zijn er nu 400 kinderen. Hun ouders doen al het mogelijke om financieel bij te dragen, omdat ik ze persoonlijk gemotiveerd heb. Twintig betaalde leerkrachten zetten zich in. Er is een goede directeur, Mr. Kazibu, mijn zus Bijou is de secretaresse, mijn oude vader is schatbewaarder en hij zorgt voor orde en netheid. De school

heeft een zeer goede reputatie en er moet nu uitgebreid worden. Ik kom dus nog eens aankloppen... Alléén krijg ik het niet meer gedaan...”

Werk voor de vrouwen in de stad

Naast de bouw van een middelbare school koestert Jacqueline nog andere plannen. Ze zou graag een naaiatelier oprichten voor minder fortuinlijke vrouwen die dan, naast andere opdrachten, schooluniformen kunnen maken. “Je hebt er geen idee van hoe moeilijk het is voor oudere vrouwen en jonge weduwen om aan een inkomen te geraken!” En voor ze vertrekt, zegt Jacqueline nog: “*Il me faut garder la qualité de la formation!* Ik wil leerkrachten bezig zien. Gewoon een diploma is voor mij niet goed genoeg!”

